PI
0616

La mulți ani!

Z.17. 10.102

SCENA și ECRANUL

IANUARIE 1957 Nr. 1

REPUBLICII POPULARE

Aurel Rogalski (Despot Eraclid), Sandina Stan (Carmina) și Eugenia Bosânceanu (Ana) în drama istorică „Despot Vodă" de Vasile Alecsandri.

PE COPERTĂ: Cornelia Gavrilescu, Mihai Berechet, Aurelia Sorescu, Iurie Darie și Ileana Iordache vă urează „La Mulți Ani!"

PI 0646

Vă urăm...

La mulți ani!

...și vă mărturisim că după această tradițională — deci și foarte cunoscută urare — am rămas puțin încurcați: „La mulți ani" și... ei, mai departe? Mai departe ce scrim? Ca să poți continua urarea, trebuie să-l cunoști bine pe cel căruia i-o faci. Poate nu se simte bine cu sănătatea! Poate e îndrăgostit! Poate vrea să izbîndească ceva anume în anul care vine! Și atunci spui: „La mulți ani cu sănătate! La mulți ani și fericire! La mulți ani și să ți se împlinească tot ce dorești!" Vedeți? Pe cînd noi? Ce fel de urare le putem face miilor de spectatori care sînt cititorii revistei noastre? Mare încurcătură.

Spectatori?! Asta e o idee! Ne deplasăm repede pe teren... într-o sală de spectacole și rugăm pe unul din spectatori să ne dea un sfat... Grozavă idee! Cît e ceasul? Opt și jumătate! Iute, iute...

L-am găsit! L-am întrebat! A stat o clipă pe gînduri. Apoi, ne-a „sfătuit": „Nu puteți face aceeași urare tuturor. Spectatorii sînt de mai multe categorii. Sînt unii care suferă de fotofobie. Nu suportă lumina; de aceea vin la teatru după ce luminile s-au stins și cortina s-a ridicat. Acestora urați-le: „La mulți ani și piese care să înceapă cu... actul IV!". Așa vor avea timp să întîrzie... pe îndelete. Sînt alții... de ce să nu spunem adevărul... tare miloși. Le e teamă să vadă sfîrșitul unei piese: dacă e trist? Așa că preferă să alerge la garderobă înainte de ultima scenă și să afle deznodămîntul de la ceilalți, în timp ce se îmbracă. Acestora urați-le: „La mulți ani și spectacole ale căror sfîrșit să se publice... bilunar în „Scena și Ecranul". Mai sînt și cei care (nu glumesc, zău!) — din pricina unor modificări de metabolism, simt nevoia să mestece în continuu. Lor urați-le: „La mulți ani și o recoltă sporită de... floarea soarelui! (să nu-mi spuneți că este o urare care n-are nimic de-a face cu specificul revistei. Vă înșelați! Și ca să vă convingeți vizitați o sală... după spectacol!) Și mai adăugați: „La mulți ani și pălării de 5 pe 4 m". — „La mulți ani și fotolii capitonate cu pluș... de bună calitate!" — „La mulți ani și înființarea în sală a unui serviciu pentru... sugari!".

Fără îndoială veți mai găsi nenumărate asemenea urări pentru toate categoriile. Și în fine, — aici spectatorul cu pricina ne-a privit cu mîndrie și s-a arătat pe sine cu un gest elocvent, — celor care știu să respecte cum se cuvine un spectacol, urați-le....

Nu l-am mai auzit. Din jurul nostru s-a ridicat un cor de sîsîituri: „Tăcere! Sssttt! Lăsați vorba!" Pentru că binevoitorul nostru spectator ne dăduse aceste prețioase sfaturi în mijlocul actului doi.

Norocul nostru este că celor din ultima categorie despre care era vorba, știm și noi ce să le urăm:

„LA MULTE... SPECTACOLE BUNE!"

BIBLIOTECA INSTITUTULUI DE ISTORIA ARTEI

BIBLIOTECA ACADEMIEI

I.e. 198.461

ALLO! AICI MOȘ GERILĂ

Nerăbdător să afle cu ce fel de daruri să-și umple tolba pentru iubitorii de teatru, Moș Gerilă n-a mai așteptat să capete informații din „Scena și Ecranul". A pus singur mîna pe telefon și... cum se afla la noi în redacție iată ce soi de conversații am surprins :

Da, aici e Opera. Cum, mai tare ? Regret, sîntem toți răgușiți. Premierele pe 1957 ?... Ia o hîrtie mare de tot și notează : „Carmen", „Răpirea din Serai", „Hänsel și Gretel", „Cavaleria Rusticană", „Paiațe"... Creații originale ? baletul „Călin" de Alfred Mendelsohn. Incep și repetițiile cu „Oedip" de George Enescu... Cînd va fi gata ? O clipă, așteptați !... Na, s-a întrerupt !...

Allo' Da, Direcția Teatrului Național „I. L. Caragiale" ! Cine întreabă ? Moș Gerilă ? Darurile pe care le pregătim pentru spectatori pe anul 1957 ? Atunci notați, Moș Gerilă : sperăm să dăruim spectatorilor trei piese originale : „Rețeta fericirii" de Aurel Baranga, „Tudor dn Vladimiri" de Mihnea Gheorghiu și „Rodia de Aur" de Adrian Maniu și Al. O. Teodoreanu.

Mai avem... Numai să te țină tolba Moș Gerilă... Vrem să prezentăm drama „Un dușman al poporului" de H. Ibsen, o piesă de Shakespeare, doi clasici romîni : Vasile Alecsandri cu „Ovidiu" și I. L. Caragiale cu „Năpasta" ; „Dușmanii" de M. Gorki, „Mutter Courage" a lui Bertold Brecht, precum și piese ale dramaturgilor Hauptmann, Kleist „etc".

Allo ! Municipalul ! Da. La telefon... Daruri ? piese, vrei să spui, Moș Gerilă... O să-ți facem chiar o surpriză : nici n-ai s-apuci să ajungi în „Țara de Ghiață" după turneul pe pămînt și la Municipal vor fi reprezentate două noi premiere : „Hanul de la Răscruce" de H. Lovinescu și „Invățătoarea" de Brandy Sandor.

In cursul anului te invităm să vezi „Noaptea regilor" de Shakespeare, „Căsuța de la marginea orașului" de A. Arbuzov, două piese ale scriitorilor francezi Giraudoux și Cocteau, „Strigoii" de H. Ibsen și o piesă a lui Bernard Shaw : „Profesiunea d-nei Warren"... Și încă o surpriză, Moș Gerilă ; avem și noi daruri pentru copii, nu numai d-ta ; o dramatizare după „Harap Alb" de I. Creangă, „Băieții din str. Pall" de Fr. Molnar și dramatizarea romanului „Prinț și Cerșetor" de M. Twain...

Da, Tineretul la telefon ! Teatrul Tineretului ! Moş Gerilă, nouă trebuia să ne telefonezi mai întîi. Nu vezi, şi după titlu : noi ne-am făcut mari de curînd... Sigur... avem şi planuri şi daruri. Iată : „Suflete tari“ de Camil Petrescu, „Importanţa de a fi onest“ de Oscar Wilde, şi... ei, Moş Gerilă, restul va fi surpriză. Iţi mai putem spune că pentru concursul tineretului pregătim o piesă originală de V. Nitulescu şi Florin Vasiliu. Titlul ? „Ultima generaţie“. Stai ! mai avem un dar. Un ciclu de spectacole experimentale de ora 5. Il vom inaugura probabil cu „Vicleniile lui Scapin“de Molière şi „Glas de turturea“ de Van Drutten. Cu bine Moş Gerilă !

Allo. C.F.R. ! Ce doriţi ?... Informaţiile ?... la 7,20.30 ! Cum, cu teatrul doriţi să vorbiţi ?... Aaa ! Moş Gerilă ?... Daruri pentru spectatori... cum de nu : „D-ra Nastasia“ de G. M. Zamfirescu, „Evantaiul D-nei Windermere“ de O. Wilde şi „Două orfeline“ — d'Ennery. Mai multe daruri ?... De, Moş Gerilă, scuză-ne... nu ştiam c-o să telefonezi... poate poţi reveni...

Vorbeşte Opereta... Vreţi să vă spunem toate premierele pe 1957... Cum, chiar toate ? Fie. „Văduva Veselă“ de Lehar şi „Colomba Villar“, lucrare originală de Elly Roman şi Mircea Ştefănescu. Altceva ? Păi cam atît deocamdată... Cam puţin e adevărat, dar în schimb o mare noutate : la primăvară plecăm pe timp de o lună în turneu la Moscova, Gorki, Odessa. După aceea, vom mai vedea.

Allo ! Nottara ! Da... am aflat Moş Gerilă, că eşti în... turneu telefonic prin teatre aşa că ţi-am pregătit răspunsurile. Două noi piese : „Cauţiunea“ de Hans Lucke şi „Montserrat“ de Emmanuel Robles. Apoi — „Uliţa fericirii“ de Iurii Prinţev, „Potopul“ de Berger, „Sonata Kreutzer“ după Tolstoi. Cam asta am dori să dăruim publicului. Poftim ? O piesă originală ? Da, sperăm... vom avea... vai, Moş Gerilă nu ne crezi pe cuvînt ? E drept că nu ştim încă... Poftim ? O să lucrezi d-ta cu autorii ? Cum de nu ! Noi ţi-am mulţumi ! La revedere Moş Gerilă !

Da ?... da... Da. Ion Sahighian la telefon. Mă bucur, Moş Gerilă, credeam că pe noi ne-ai uitat. Şi vrem să-ţi încărcăm tolba cu multe, multe daruri : „Domnul Notar“ de O. Goga, „Umbra“ de V. Voiculescu, „Doamna lui Eremia“ de N. Iorga, precum şi o piesă originală de scriitorul Eusebiu Camilar : „Valea largă“. Apoi doi clasici universali : „Nicomède“ de Corneille şi „Richard al III-lea“ de Shakespeare. Iar pentru sfîrşit o adevărată surpriză : „Tragedia optimistă“ de V. Vişnevski... Moş Gerilă, am vrea să-ţi mai anunţăm ceva ; de data aceasta un dar pentru actorii noştri : vom continua eforturile pentru ridicarea valorilor actoriceşti pe toate planurile dramaturgiei universale.

Teatrul

Ce aș dori să lucrez în anul 1957 ? Știu eu, ar fi multe de spus...

Poate îndeplinirea unei vechi năzuinți de a colabora la realizarea operei lui George Enescu „Oedip", pe care o văd într-o evocatoare atmosferă de sobrietate, noblețe și stil.

O altă dorință ar fi aceea de a avea prilejul unei lucrări în care s-ar putea satisface nevoia mea permanentă de culoare, de fantezie neîngrădită, lumină și strălucire. Poate un spectacol... de circ

Pentru anul ce vine fac o singură urare să putem lucra în liniște și voie bună — iar publicul să aibă timpul și buna dispoziție necesară pentru a se putea bucura de realizările noastre.

Cella Voinescu

De data asta nu vă spun numai „Saltare taică și noroc !" Vreau să vă povestesc o întîmplare de zilele trecute. Nevastă-mea Florica mi-a spus „Hai, Vasile. la „Dalles" că se cîntă muzică de cameră și știu că ție ți place, că și la noi în cameră se aude muzica vecinului La „Dalles", tocmai venea unul cu toba „Și dumneata faci muzică de cameră ?" I am întrebat dar el s a uitat urît la mine și n-a zis nimic. Cînd am văzut și saxofonul, m-am speriat de a binelea „Să știi că o fi vreun spectacol cu Tomazian și eu nu știu nimic"

Pînă la urmă am descurcat toată treaba Nevastă-mea Florica citise în „Scena și Ecranul" că va fi muzică de cameră, dar pînă să apară revista, programul se schimbase și acum era Concert distractiv Uite, tocmai de aceea eu urez de Anul Nou revistei „Scena și Ecranul" să apară la timp

V. Tomazian

Urez cititorilor revistei „Scena și Ecranul" ca anul 1957 să le ofere cît mai multe desfătări artistice, odată cu împlinirea visurilor lor de fericire. In acest nou an, Teatrul de Operă și Balet va prezenta spectacolul „Călin" — un balet de Alfred Mendelsohn pe text eminescian — prin care sperăm să le dăm un asemenea prilej.

Irinel Liciu

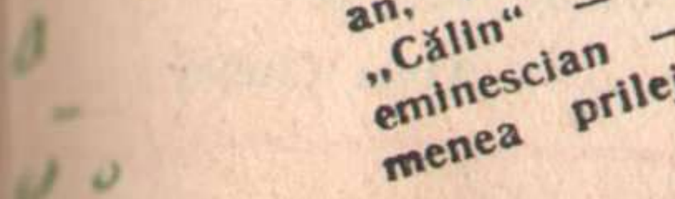

Teatrul Național „I. L. Caragiale"

DOCTOR FAUST VRĂJITOR!

Piesă în 5 acte de Victor Eftimiu

Astăzi, dragi cititori, vă vom face cunoștință cu eroii ultimei piese a scriitorului Victor Eftimiu, „Dr. Faust, vrăjitor".

Incercați să vă închipuiți o casă veche din Florența, în urmă cu șase secole. In fața Dvs. se află un cabinet... magic. Și cum într-un cabinet magic se poate întîmpla orice, iată eroii piesei apar din mijlocului fumului, al vîrtejurilor luminate, al flăcărilor și înclinîndu-se se prezintă.

In fața Dvs. stă însuși doctorul Faust:

„Omenirea nu poate sta pe loc. Ceea ce nu putem face noi vor împlini urmașii noștri. Am lăsat aceste începuturi de miracole: mașina de zburat, catapultul mecanic, focul, pierdut în vechime și regăsit după milenii, secretele anatomiei, puterea sîngelui și conjuncturile astrale. Și acum, vii să-ți iei plata, vii să mă tulburi în munca mea creatoare cu eternul tău spirit de negație, de distrugere? Nu, Satano! Sufletul meu nu-l vei avea!".

Personajul care se înclină acum în fața Dvs. nu este altul decît Mefisto.

„Am învățat că paradisul și infernul nu există. Adică nu există în forma lor biblică. A mai rămas desigur cîte un crîmpei din ele, dar aceste rămășițe nu mai au decît valoarea unor documente arheologice... Au rămas adăpostul suprem al demonilor și al îngerilor neevoluați. Sedentarii, Retrograzii. Cei ce nu înțeleg că trebuie să meargă cu secolul. Raiul și iadul se găsesc pe pămînt. Dar nu în compartimente diferențiate, ci amestecate, întrepătrunse, ca să folosesc un barbarism".

Iar acum priviți-o și ascultați-o pe signora Gemma Donatti, soția lui Dante Alighieri.

„A flă însă înțelepte dr. Faust, că nici una din cărțile lui, proză latină sau poezie toscană, în nici o pagină de-a lui nu-mi pomenește numele... cărțile lui sînt pline de numele alteia. Pe ea o cîntă în fiecare pagină de ani și ani întregi. De un pătrar de secole doctore numai de chipul ei i-e sufletul plin. Și oricît m-ar durea aceasta, n-ar

Liviu Ciulley

fi nimic dacă acea femeie n-ar fi murit de mult... de 25 de ani. Puţin îmi pasă de gloria universală!

Viaţa mea, căsnicia mea, familia mea, scurta mea trecere pe pămînt mi-au fost otrăvite de numele acesta execrat, Beatrice!".

Iată. Din norul de fum luminos şi aromat a apărut chiar el... Dante Alighieri:

„Gloria mea? Persecuţiile,... mizeria... veşnicile rătăciri... Am fost ca o corabie fără pînză şi fără cîrmă, bătut de vîntul aspru al sărăciei, lovit de toate stîncile... Mi-am purtat toiagul cerşetorului din cetate în cetate. Pe umăr cu desaga plină de zdrenţe şi de manuscrise am colindat pe la curţile potentaţilor. Unii m-au pizmuit frăţeşte pentru că aveau nevoie de sfaturile mele, fiindcă numele meu îi fascina! „Am ospătat pe Dante Alighieri!" se făleau contemporanilor şi posterităţii. Dar numai eu ştiu cît de amară e pîinea altuia, înstrăinarea de ţara ta, cît de umilitoare e găzduirea celor pe care soarta i-a aşezat întîmplător mai presus de tine!...".

Tînăra aceasta care se înclină cu o graţioasă reverenţă este Antonia, fiica lui Dante:

„N-ai nevoie să mă cucereşti don Juan, fiindcă ţi-am spus eu singură, acolo sus şi-ţi repet şi acum: te aşteptam de mult, sufletul mi-era pregătit să te primească. Sînt a ta de la-nceput. Nu mai e nevoie de cuvinte înflăcărate, de jurăminte şi de făgăduieli... Închipuieşte-ţi că mi le-ai spus de mult toate acestea şi că am căzut în mreaja pe care mi-ai întins-o. Iată... Nu mă zbat. Nu vreau să scap din lanţurile ei. Mă încred în tine. Cred! Chiar dacă ar fi să mor... Poate că voi fi şi eu cîndva nemuritoare, ca Beatrice..."

Şi acum, după ce eroii s-au prezentat, fiecare cu propriul său glas şi după firea sa, în spatele perdelelor de catifea se fac toate pregătirile (repetiţii, decoruri, costume) pentru ca spectacolul să înceapă. Luaţi loc în fotolii, dragi spectatori. Să se stingă luminile! Să bată gongul! Odată, încă odată... Sus cortina!

Desene de Drăgulescu-Drag

Marietta Deculescu

Agepsina Macri

Toma Dimitriu

Teatrul Municipal

Hanul dela răscruce

Piesă în 3 acte de Horia Lovinescu

Vă luăm cu noi într-o călătorie lungă. In ce țară? In ce oraș? Nu ne întrebați, nu știm nici noi. Undeva, spre acea zare către care apune soarele în fiecare seară... Nu vă place peisajul? Vă înspăimîntă urletul acesta continuu al oceanului și ceața care se lasă joasă și neagră? E adevărat. Coclaurile acestea sînt pustii și întunericul nopții le dă un aspect care te face să te înfiori. Dar iată aici aproape, chiar în marginea drumului, o luminiță. Un han. Ce-ar fi să poposim pînă mîine în zori, cînd vom porni mai departe?

Intrați. Nu sîntem singurii oaspeți. Puteți citi pe fața veselă a hangiului cît e de bucuros că hanul e plin. Iar noi, noi îi cunoaștem pe toți cei care s-au strîns aici în sală și vi-i putem prezenta și Dvs. ca să nu vă simțiți străini printre ei.

Tinerii aceștia doi, care se privesc, mînă în mînă, sînt „logodnicii". Au venit aici să petreacă o vacanță fericită. Se cunosc de mult și foarte curînd se vor căsători, convinși că se iubesc și că se vor iubi pînă la moarte.

Acolo în colț e un călugăr. Trage să moară și de multă vreme se crede dezlegat de toate bucuriile și durerile lumești. Dar pînă în clipa cînd va ajunge să-și dea sufletul în chilia sa liniștită, se află la han, în mijlocul oamenilor, în mijlocul frămîntărilor lor, depinzînd mai mult și mai adînc de ei, decît de domnul dumnezeul său.

Bărbatul acela înalt, corect îmbrăcat, care privește pe fereastră este profesorul. A venit la han într-un scop care o să vi se pară ciudat: a venit să se sinucidă. Vrea să înalțe propria sa moarte la rangul de suprem act de protest împotriva absurdului care i se pare că diriguiește viața. Sinuciderea sa vrea să fie în același timp o supremă dovadă a libertății la care nu vrea să renunțe. Infrîngerile, renunțările, ratările, l-au adus pe această ultimă treaptă a negativismului: neagă însuși rostul vieții.

Lîngă tejgheaua — căreia hangiul îi spune pompos „bar" — stă agentul comercial. Ce simplă e imaginea lumii în ochii acestui om. Poate pentru că o contemplă în oglinda băuturii din pahar: bani, afaceri iar bani, un cămin fără griji, cîteva sloganuri politice pe care nu le prea pricepe dar pe care le-a învățat pe dinafară și din nou... bani.

Despre femeia ceea care s-a aciuiat în umbră nu știm nici noi prea multe. Totul în ea este răsucit, sbuciumat, ca o taină chinuitoare care-i

Horia Lovinescu și W. Siegfried în mijlocul colectivului de actori, la repetiție.

sfredelește inima și gîndurile. Mereu ascultă ceva, ceva numai de ea auzit, ca o chemare de pe alte tărîmuri. Poate inima ei de mamă așteaptă vești care nu vor mai veni niciodată, de la cei doi copii care i-au murit în vremea războiului.... poate...

Iar cei doi oaspeți care intră chiar în clipa aceasta pe ușă, nu mai au nevoie de prezentare. Ea este o celebră actriță de cinema de peste ocean pe care presa o proslăvește necontenit, nu atît pentru calitățile sale, cît pentru faptul că este amanta LUI. Iar EL... nu se poate, glumiți!... se poate să nu fi auzit despre el. Proprietarul trustului A, omul despre care se spune că poate distruge dacă vrea jumătate din glob cu ajutorul bombelor sale atomice, super atomice și super, super etc...

Mai e acolo, lîngă aparatul de radio, meșterind ceva cu clești, șuruburi și sîrmulițe un om tînăr, un muncitor. Dacă nu l-ați observat pînă acum, e pentrucă nimeni din cei de față nu-i dă vreo atenție. Dar Dvs. priviți-l bine, bine! Poate că mîine în zori veți dori să nu uitați niciodată chipul acestui om, să vă rămînă în minte ca obrazul unui prieten.

Mîine în zori! Dar pînă mîine în zori mai sînt atîtea ceasuri. E abia 6 seara. Oamenii nu vor adormi curînd și Dvs., cei care ați poposit cu noi la acest han singuratic, vreți desigur să veghiați cu ei. Acum cînd vi i-am prezentat amestecați-vă printre ei, priviți-i mai îndeaproape.

Atîția oameni! Fiecare venind din altă lume. Fiecare cu străinul său bagaj de viață. Fiecare cu propria sa viziune asupra zilei care începe mîine în zori. Fiecare cu visele sale, fiecare cu temerile sale. Stau aici. Sînt străini. Mîine în zori se vor despărți pentru totdeauna. Dar fiecare vrea, dorește *să trăiască această zi de MIINE. Vor să trăiască într-un mod deosebit, desigur. Dar toți vor să TRĂIASCĂ!*

E abia 6 seara. Pînă mîine-n zori mai sînt multe ceasuri. Se pot întîmpla atîtea lucruri. Ce anume? Rămîneți cu noi la „Hanul de la răscruce" și le veți afla...

De vorbă cu ÎNVĂȚĂTOAREA

Ileana Predescu

piesă în trei acte de Sandor Brady

Pe „învățătoarea" despre care vrem să vă povestim astăzi, am întîlnit-o deunăzi la Teatrul Municipal. Vă rugăm de la început să nu afle nimeni că am găsit-o în culisele unui teatru și încă stînd de vorbă cu un regizor, pentru că asta ar putea s-o coste slujba pe întreaga ei viață. „De ce"? o să mă întrebați Dvs. O să vă explicați îndată de ce...

Iată prima întrebare pe care i-am pus-o: De mult sînteți învățătoare? „Nu prea de mult — ne-a răspuns. Îndată ce mi-am terminat studiile la Budapesta, am fost trimisă — într-un sat așa cum sînt mai toate la noi, cu căsuțe albe, și cu copii mulți ca niște vrăbii gureșe, dornici să știe, să afle, să învețe".

„Ați fost bine primită în această slujbă"?

„De, ce să spun? — aici învățătoarea noastră, a părut cam încurcată. Depinde de cine. Preotul, cantorul, capelanul m-au întîmpinat, după părerea unora, chiar „foarte bine". S-au grăbit să-mi propună înalta lor protecție, de care nici o tînără fată nu se poate lipsi — spun ei, iar eu m-am grăbit s-o refuz".

„De ce?" — ne-am exprimat noi nedumerirea.

„Mi-e greu să vă explic. Totuși am să încerc. In vremurile acestea — am uitat să vă menționăm că învățătoarea noastră trăiește în urmă cu multe decenii — oamenii sînt deprinși să creadă că numai înaltele protecții te pot ocroti cu adevărat. Și, dece n-aș recunoaște-o, aici în sat cam așa au stat lucrurile în general.

Dar eu sînt tînără, doresc să muncesc și vreau ca singura mea pavăză în viață să fie tocmai această muncă cinstită. Vreau ca acești copii crescuți în întuneric, să crească sub ochii mei oameni luminați, capabili să judece și să hotărască singuri asupra propriei lor soarte. Vreau să cresc adevărați patrioți, curajoși, cinstiți, demni. Și pentru asta, zău nu am nevoie de protecția nimănui".

„Ce ne puteți spune despre frumosul stăpîn al satului, domnul Istvan Nagy? L-ați cunoscut?".

„L-am cunoscut, — învățătoarea a plecat ochii și în glasul ei am deslușit o undă de tristețe, — dar mai mult nu vă pot spune. Despre el mi-e greu să vorbesc. Mai mult decît mine vă pot vorbi despre el faptele. Faptele pe care niciodată, niciodată n-am să le pot uita..."

Învățătoarea s-a depărtat, ca și cum atît ne-ar fi fost de ajuns. Iar noi am înțeles că abia de aici. de la acest ultim răspuns începe adevărata poveste... O poveste de dragoste, așa cum lesne vă puteți închipui.

Și, încă o dată vă amintim: să nu afle nimeni unde am stat de vorbă cu învățătoarea. Ar avea așa de multe de pătimit. Și e păcat.

Cecily Cardew, una din eroinele comediei, ține un „jurnal" intim. N-am născocit noi acest lucru, dragi cititori. Wilde însuși ne povestește despre acest jurnal, ba pe alocuri în decursul piesei, ne și citează cîte ceva din el. Ne-am gîndit însă că pe Dvs. v-ar interesa să știți cam ce scria Cecily în jurnalul său. Așa că — după multe, multe eforturi — am izbutit să spicuim pentru Dvs. cîteva din însemnările unei zile...

Vineri dimineață...

Tutorele meu Jack Worthing a plecat din nou la Londra. Probabil că fratele său Onest iar a făcut o boroboață. Băiatul acesta trebuie să fie grozav de ușuratec. Păcat. Imi place atît de mult numele ONEST. Aproape că sînt îndrăgostită de el.

Vineri după-amiază...

Ce întîmplare, ce întîmplare! Onest a sosit la noi, aici, la țară! E foarte drăguț! Arată chiar cum mi-l închipuiam. Și se pare că bietul băiat dorește din toată inima să-și schimbe caracterul. Ce mult o să se bucure unchiul Jack cînd o afla! Vine Onest! Intrerup... am să scriu mai tîrziu...

Nu, unchiul Jack nu s-a bucurat văzîndu-l pe Onest. Erau stingheriți amîndoi, nu știu dece! Apoi au plecat spre biserica din sat. Era vorba parcă de un botez, n-am înțeles prea bine. In urma lor a sosit o fată, Gwendolen, așa o chiamă. M-a înfuriat la culme: pretindea că este logodnica lui Onest. Nu-i adevărat. Nu poate fi adevărat. Cu Onest m-am logodit eu, acum cîteva minute... Spun unii că viața la țară este foarte liniștită. Aș, de unde! Poftim, a mai sosit cineva: Lady Bracknell, mama Gwendolenei. Antipatică persoană!... Vorbește, vorbește și ține un nas pe sus! Pfu! Și povestește niște lucruri, de înghiață apele. Pretinde de pildă că unchiul Jack s-ar fi născut într-o valiză neagră... într-o casă de bagaje. Asta-i culmea! Cum o să fie unchiul Jack fiul unei... valize? Și încă neagră. Abia aștept să se întoarcă unchiul și cu Onest...

S-au întors. Dar ce încurcătură! Simt că înebunesc. Onest nu e Onest. Unchiul Jack e Onest... Nu are frați. Ba da un frate... Onest e... Și valiza, valiza nu era o valiză oarecare. Era o valiză într-un cărucior de copil, care nu conținea un copil ci un manuscris de roman... nu, nu e așa... conținea o valiză, dar copilul... nu mai știu ce spun, toate sînt atît de neașteptate, mi se încurcă în cap... Dumnezeule, miss Prism, guvernanta mea e pe cale să leșine. Alerg...

Mai departe pagina era goală. Dece? Nu știm nici noi și ardem de curiozitate să aflăm. Dacă mai avem vreo veste despre această încurcată poveste, o să vi-o comunicăm și Dvs. Bineînțeles dacă pînă atunci nu veți fi văzut piesa:

IMPORTANȚA DE A FI ONEST

Iurie Darie (Montserrat)

este o luptă dreaptă, cinstită, demnă. L-a cunoscut pe Bolivar, conducătorul răscoalei populare și cu riscul propriei sale vieți l-a scăpat de la moarte și l-a ascuns. Și-a trădat regele și „onoarea" de ofițer știind că dreptatea e de partea celor asupriți de spanioli.

Și astăzi, în această fierbinte zi de iulie, trebuie să răspundă pentru actul lui de omenie și de justiție. Va fi condamnat la moarte pentru „trădare". Dar înaintea lui, vor trebui să piară șase oameni nevinovați, culeși la întîmplare de pe străzile Valenciei. Știindu-l un om cinstit, spaniolii au hotărît să-i propună salvarea acestor șase oameni numai în schimbul predării lui Bolivar.

Oamenii aceștia sînt aici, în fața lui. Priviți-i !

Acesta este un olar. Un om simplu, modest, ajuns în pragul bătrîneții. Are acasă o spuză de copii. Iar el colindă tîrgurile vînzînd ulcioare de lut. Ulcioare care imită ciripitul păsării, scîncetul animalului, vaetul omului. Frămîntă în lutul moale măestria a generații și generații de meșteșugari indieni și aceste neprețuite opere de

MONTSERRAT

Piesă în 3 acte de Emmanuel Robles

Priviți chipul omului care străjuiește, sus, această pagină. Priviți și încercați să vedeți nu trăsăturile unui actor pe care îl cunoașteți, ci chipul unui om despre care pînă acum n-ați auzit încă niciodată. Numele lui e Montserrat. Face parte din statul major al acelei armate spaniole care, la începutul secolului trecut, a cotropit trecînd prin foc și sabie Venezuela. A văzut oameni uciși în chip bestial, prunci asasinați în leagăne, fete batjocorite, sate și orașe arse pînă în temelii. A cunoscut și a trăit toate aceste fără de legi făcute pentru „gloria" regelui Spaniei și a „religiei" catolice. Inima lui s-a cutremurat și mintea lui a înțeles că lupta poporului din Venezuela împotriva cotropitorilor

artă — ulcioarele sale — le vinde pentru cîțiva gologani ca să-și hrănească familia, copiii. Mîinile lui de artist care mai știu atîtea minuni, freamătă de dorința de a lucra mai departe...

Cel de-alături — priviți-l bine ! — e un negustor. Un negustor pe care soarta l-a fericit cu tot ce-și poate dori. E tînăr și e chipeș. Averea sa, abia dac-o poți socoti și cuprinde cu mintea ; case și cirezi, pămînturi și mărfuri, bani. Acasă îl așteaptă o femeie frumoasă, tînără, iubitoare. Soția lui. O femeie pe care Valencia însăși o socotește o adevărată podoabă. Viața lui se scurge lină, fericită, senină. Și i-au mai rămas atîția ani ca să se bucure de această fericire...

Iar lîngă el puteţi vedea o mamă. E tînără. E frumoasă. A născut doi prunci şi totul în fiinţa şi înfăţişarea ei exprimă bucuria şi rodnicia acestei maternităţi. A ieşit cu cîteva minute înainte din casă după cumpărături. A-casă au rămas, închişi în odaie, cei doi copii. Singuri. Şi ea, orice ar fi, orice s-ar întîmpla, trebuie să se întoarcă să le dea să mănînce. Altfel se prăpădesc de foame cei doi copii cărora ea le-a dat viaţă.

Tînărul acesta care priveşte în jur căutînd să înţeleagă ce se întîmplă, se numeşte Ricardo. Abia a deschis ochii asupra vieţii căutînd să deslu-şească cîteva din rosturile ei. Ii urăşte pe spanioli şi e gata să moară ca un erou pentru patria sa.

Dar tinereţea lui impetuoasă pune întrebări, cere răspunsuri, doreşte certitudini. Ar vrea să i se spună că sacrificiul lui, că sacrificiul celorlalţi nu este inutil. Ar vrea măcar să poată asista la victoria lui Bolivar. Ar vrea să ştie atîtea lucruri încă...

Chipul celălalt e al actorului. Contemporanii l-au aplaudat, l-au purtat în triumf. In mintea oamenilor, numele lui este legat de rolurile pe care le-a interpretat : oameni curajoşi, eroi de neuitat. Şi sînt încă atîtea personaje cărora vrea să le dea viaţă pe scenă, dăruindu-le oamenilor odată cu flacăra talentului său...

Iar aceasta este o fată. S-a aciuiat într-un colţ şi tace. Nu se roagă, nu imploră pe nimeni să-i cruţe viaţa. Dar tinereţea şi frumuseţea ei neasemuită, sînt pledoarii supreme pentru dreptul pe care îl are de a trăi, de a fi fericită...

Şase oameni, Şase pledoarii emoţionante pentru ca viaţa să nu le fie curmată. Şase vieţi care atîrnă de răspunsul unui singur om.

Şi omul acesta, Montserrat, răspunde:

„Fiecare din voi aveţi adevărul vostru pe care îl apăraţi, viaţa voastră! Şi ce-i mai de preţ decît viaţa? Dar de aici încolo, Bolivar e ultima, singura nădejde a Venezuelei de a scăpa de spanioli. Dacă îl predau pe Bolivar nu-l predau numai pe el, ci libertatea, viaţa mai multor milioane de oameni.

...E ultima şansă. Dacă se stinge, dacă Bolivar e prins sau nu izbuteşte, atunci pentru milioane şi milioane de oameni, de la un capăt la altul al continentului va fi beznă adîncă şi veşnică. Trebuie să salvăm această şansă. TREBUIE!"

I. Tomazoglu
(Olarul)

D. Ianculescu
(Negustorul)

Corina Constantinescu
(Mama)

M. Netea
(Ricardo)

L. Antal
(Actorul)

Aurelia Vasilescu
(Elena)

Studioul actorului de film „C. Notara"

Ioana Nicola (Tosca) și George Corbeni (Cavaradossi)

TOSCA

Operă în 3 acte de Giacomo Puccini

În creația de operă a lui Puccini, „Tosca" ocupă un loc deosebit; dacă „Cio-cio-san" însemna căutarea unui limbaj inter dramatic; dacă „Boema" era protestul amar împotriva mizeriei și nepăsării iar „Manon" un mic imn liric închinat dragostei, „Tosca" reunea în mare măsură toate aceste tendințe și frămîntări. Aici, dragostea dintre Tosca și Mario se desfășoară pe fondul unei eroice lupte împotriva asupririi, drama omenească se îmbină cu protestul social.

La vremea ei, drama lui Victorien Sardou, care l-a inspirat pe Puccini, impresiona prin puterea aproape crudă cu care înfățișa realitățile Italiei asuprite de imperiul Habsburgic. Folosirea acestui subiect într-o lucrare de operă nu i-a atenuat, caracterul de protest ci — dimpotrivă — a făcut și mai dramatic și mai pregnant sacrificiul lui Cavaradossi, curajul Floriei Tosca, cinismul monstruos al lui Scarpia.

„Tosca" a stîrnit de-a lungul anilor mari discuții; simpatia publicului larg a înfruntat obiecțiile specialiștilor muzicali, care i-au reproșat un anumit melodramatism și tendința spre simplificare a conflictului muzical. Și chiar

Dinu Bădescu (Cavaradossi)

---

dacă, în ceea ce privește modul de zugrăvire a realității, ea a fost depășită de alte lucrări de operă „Tosca" și-a cucerit în repertoriul marilor teatre muzicale ale lumii un loc pe care nu-l dobîndiseră pînă atunci decît lucrările lui Verdi.

Nimeni nu a numărat vreodată toți spectatorii de pe glob care au urmărit emoționați povestea Toscăi. Dar este sigur că printre aceștia, mulți au văzut opera de mai multe ori, îi cunosc muzica în amănunt, îi cîntă ariile pe dinafară

In sala Teatrului de Operă și Balet sînt mulți dintre aceștia.

Alții îi descoperă frumusețea abia acum, fiind — după cum spunea cîndva Glazunov — cu atît mai de invidiat cu cît emoțiile lor sînt mai proaspete.

Să le povestim primilor acțiunea operei, ar fi o impietate; celorlalți, o indiscreție .

Așa încît nu vom face decît să amintim, că apreciata operă a lui Puccini, în regia lui Hero Lupescu, face parte din repertoriul actualei stagiuni.

Alexandru Enăceanu (Scarpia) și Ioana Nicola (Tosca)

Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.

P.A. 10.102

BIBLIOTECA INSTITUTULUI DE ISTORIA ARTEI

1957

PE ECRANELE CAPITALEI

TAINA NOPȚII VEȘNICE

STAN ȘI BRAN GEMENI

PASĂREA FURTUNII

OAMENI

THÉRÈSE RAQUIN

FRUMOASELE NOPȚII

DON JUAN

SE RIDICĂ CEAȚA

CITADELA SFĂRÎMATĂ

MOARA CU NOROC

COLOMBA VILLAR

Colomba înseamnă în limba italiană porumbel. Mai înseamnă și un pronume de fată al cărui nume poate fi și Villar ; se întîmplă. Mai poate însemna însă și titlul unei operete originale romînești.

Originală ? Firește ! E vorba doar despre cea mai recentă lucrare a lui Elly Roman pe un libret al lui Mircea Ștefănescu.

Dar ce caută oare o fată cu numele Colomba Villar într-o operetă romînească ? Foarte simplu : în operetă e vorba de Romînia. Și totuși acțiunea se petrece pe o insulă din apropierea regiunii tropicale și la Marsilia și pe un vapor și în anul 1953.

Ați ghicit ? Acțiunea se petrece în timpul Festivalului Tineretului și Studenților de la București, iar Colomba Villar este o tînără care dorește să ajungă la locul de întîlnire al tineretului lumii, pentru a le aduce în dar un cîntec, compus anume pentru acest eveniment.

Dar între țara Colombei și locul festivalului sînt nu numai mii de kilometri ci și nenumărate piedici ridicate de oameni care se tem de porumbeii păcii și de cîntecele lor...

Vor înfrînge oare aceste piedici Colomba Villar și logodnicul ei Manuel ?

Deocamdată nu vă putem spune încă pentru că... repetițiile Teatrului de Stat de Operetă sînt abia la început. Mai sînt încă multe de făcut pînă la premieră și apoi pînă la turneul care va prezenta această lucrare la Moscova, orașul celui de al 6-lea Festival Mondial al Tineretului.

Pînă atunci, mai avem timp destul să vă vorbim despre întîmplările și peripețiile Colombei Villar.

Un greu concert de muzică ușoară

Nu vă miraţi. Muzica ușoară își merită acest nume numai din punctul de vedere al ascultătorilor. Cît privește pe cei care o creează, pentru ei e ceva mai greu.

Să-i luăm pe rînd:

FEDY ARIE

Vasile Veselovski a încercat multă vreme să închine un cîntec Bucureștiului. Dar pentrucă atîţia alţii o făcuseră înaintea lui, s-a mărginit cu o constatare resemnată „Bucureștiul cîntă"!.. In fond are dreptate. Bucureștiul cîntă și compozitorii... notează.

Cît privește pe Sile Dinicu, ideia de a compune pentru o altă formaţie decît cea a radiodifuziunii, i s-a părut la început ciudată. Dar pînă la urmă a fost de acord să scrie... „Cum vrei tu".

„Nu mai știu!" a exclamat în ultimul său cîntec A. Munteanu; iar C. Zaharia i-a răspuns cu un alt cîntec în mod evaziv: „Ba da, ba nu".

Și pentru că toate aceste compoziţii noi, care urmează să fie cîntate în noul concert al orchestrei Teatrului satiric-muzical vor fi dirijate de Gelu Solomonescu, era firesc ca și acesta să răspundă, la rîndul lui cu un cîntec: „M-am supărat".

De fapt n-avea niciun motiv de supărare, cinci compoziţii noi romînești la un concert de muzică ușoară este o cifră destul de promiţătoare. Și de altfel, nici nu este completă: mai sînt cele două compoziţii noi ale maestrului Ion Vasilescu, mai sînt și șlagărele străine... mai sînt și soliștii, Trio Grigoriu, Mara Ianoli, Maria Sereea, Fedy Arie, Nicolae Niţescu, Florin Dorian și Trio Melody.

NICOLAE NIȚESCU

Așa încît, pînă la urmă Gelu Solomonescu se va consola. Mai ales că publicul îi așteaptă concertul cu nerăbdare.

VIAȚA MUZICALĂ a Capitalei

● *La 12/13 ianuarie, Vasile Jianu apare pe podiumul Ateneului ca dirijor, interpretînd un concert care cuprinde „Concerto grosso" de Filip Lazăr și simfonia a IV-a de Beethoven. Solistul, Vladimir Orlov va interpreta concertul pentru violoncel și orchestră de Saint Säens.*

● La sfîrșitul lunii ianuarie va da o serie de concerte în țara noastră vestitul violoncelist american George Neikrug, unul din soliștii de frunte ai tinerei generații din Statele Unite. Posedînd o tehnică strălucită el s-a relevat de curînd în viața de concert a New-Yorkului interpretînd pentru prima dată concertul pentru vioară de Paganini, transcris pentru violoncel. Dificultățile tehnice ale acestui concert, și în special cadența extrem de complicată a lui Saurat au fost învinse cu strălucire de către George Neikrug.

Cu acompaniamentul Orchestrei Filarmonice George Enescu, dirijată de Constantin Bugeanu, violoncelistul american va interpreta concertul de Iosef Haydn.

● **Dintr-o greșeală tehnică în numărul 7 s-a publicat o știre cu privire la concertele violonistei Jeanine Andrade, care au fost amînate. Facem cuvenita rectificare.**

VLADIMIR ORLOV

● *Concertul din 26/27 ianuarie 1957, care va avea ca solist pe George Neikrug, va conține uvertura festivă de N. Buiclu, simfonia a 4-a de Brahms, precum și prima audiție a „Simfoniei de Requiem" a compozitorului englez contemporan Benjamin Britten.*

● *George Georgescu va dirija la 19/20 ianuarie, un concert care cuprinde suita „Munții Apuseni" de Marțian Negrea, scherzo-ul simfonic „Ucenicul Vrăjitor" de Paul Dukas și prima audiție a simfoniei „Crearea lumii" de compozitorul francez contemporan Darius Milhaud.*

Concertul va avea ca solist pe Mîndru Katz, care va interpreta concertul pentru pian în mi bemol major Nr. 5 de Beethoven.

MÎNDRU KÀTZ

MISTERUL celor DOUĂ OCEANE

În curînd pe ecranele Capitalei, vom viziona un nou film sovietic de aventuri: „Misterul celor două oceane". Aşa cum ne indică titlul, acţiunea are loc în largul mărilor şi în adîncul lor.

Două vapoare sovietice, unul navigînd în Oceanul Pacific şi celălalt în Atlantic, se scufundă în urma unor explozii.

Pieirea misterioasă a celor două vase, întîmplată simultan, în locuri depărtate unul de altul cu mii de kilometri, alarmează organele de securitate din Leningrad. Incep cercetările pentru descoperirea făptuitorilor acestor îngrozitoare crime, cercetări care, după numeroase peripeţii din cele mai palpitante, se termină cu nimicirea unui cuib de primejdioşi piraţi moderni.

Filmul a fost realizat după romanul cu acelaşi nume al lui Grigori Adamov de regizorul Constantin Papinaşvili şi de operatorul Felix Visoţki.

Este interesant de menţionat că regizorul filmului a fost elevul lui Serghei Eisenstein, realizatorul celebrei capodopere a cinematografiei sovietice „Crucişătorul Potemkin" iar Vîşoţki a fost elevul lui Eduard Tisse, operatorul care a lucrat multă vreme cu Eisenstein.

În „Misterul celor două oceane" cineaştii sovietici au reuşit să îmbine fantasticul cu viziunea ştiinţifică modernă. Cu ajutorul consultanţilor ştiinţifici au fost create o serie de maşini ale viitorului: batisfere automate, submarine atomice, televizoare submarine de mare putere, costume de scafandri prevăzute cu radioteleviziune etc.

Mai mult ca oricînd

DRAGOSTE

Un sat pierdut undeva pe cuprinsul larg al Uniunii Sovietice, cum sînt atîtea altele... o poveste de dragoste cum sînt atîtea altele... Oamenii frămîntînd laolaltă bucurii şi necazuri, ca atîţia alţii...

Şi totuşi, forţa impresionantă a acestui film sălăşluieşte tocmai în sufletele acestor oameni. Ei ştiu să lupte, să iubească, să renunţe sau să creadă mai departe în triumful sentimentelor care îi stăpînesc Dar fiecare din aceste acţiuni, fiecare din aceste atitudini poartă pecetea acelei neasemuite frumuseţi etice, caracteristică omului sovietic, caracteristică educaţiei sale de un înalt nivel moral.

Sîntem siguri că v-ar interesa să ştiţi că meritul realizării acestui film de un puternic realism şi în acelaşi timp de un profund umanism, revine unor tineri cineaşti debutanţi, Budimir Metalnikov şi Nicolai Rozanţev.

Cînd vine primăvara

Filmul acesta, realizat după scenariul cunoscutului scriitor sovietic A. Corneiciuc, în regia lui V. Petrov, ilustrează una din cele mai dramatice pagini ale istoriei poporului ucrainean.

In urmă cu trei veacuri.... Pe meleagurile bogate ale ţinuturilor ucrainiene domnesc teroarea şi jaful. Panii polonezi, boierii băştinaşi jefuiesc ţara, oştile poloneze cotropesc necontenit pămînturile Ucrainei trecînd totul prin foc şi sabie. Oamenii pier din pricina foametei şi a persecuţiilor, putrezesc pe viaţă în închisori.

Şi iată că dintre cei asupriţi, un om, Bogdan Hmelniţki se ridică la lupta, adunînd în jurul său pe cei mai buni fii ai ţării. El vrea să împlinească dorinţa cea mai fierbinte a fraţilor săi: intrarea Ucrainei în marea familie rusă.

Filmul izbuteşte să dea o imagine veridică şi adînc emoţionantă a tuturor acelor evenimente din preajma anului 1654, care au culminat cu eliberarea poporului ucrainean de sub asuprirea poloneză şi alipirea la Rusia.

UN PATETIC POEM CINEMATOGRAFIC AL PĂCII ŞI PRIETENIEI

Cu filmul „Dacă toţi tinerii din lume...", regizorul francez Christian Jaques dăruieşte oamenilor de pretutindeni o nouă **realizare pusă în slujba celor mai înalte idealuri umane: pa**cea şi prietenia între popoare.

Filmul plin de peripeţii ne istoriseşte povestea tragică a echipajului vasului de pescuit francez „Luteţia". Din pricina unei grave intoxicaţii alimentare aproape întreg echipajul se află în primejdie de moarte. Pe bordul vasului nu există nici un medic; şi căpitanul lansează apeluri disperate prin postul său de unde scurte. La mii şi mii de kilometri distanţă, în **satul Dapango din Africa, un radio-amator captează semnalele căpitanului vasului. De îndată începe o adevărată cursă în scopul rapidei salvări a echipajului. De la medicul din Dapango care stabileşte prin radio cauzele otrăvirii pînă la aviatorii norvegieni, care vor face să parvină pe bordul vasului serul necesar, un şir de oameni tineri sau** vîrstnici din Franţa, Germania, Danemarca, Norvegia, vor trece prin diferite aventuri pentru a salva echipajul în termenul de 12 ore, fixat de **medic.**

In ultima clipă echipajul este salvat. Insănătoşiţi, oamenii îşi pot relua munca pe bordul vasului. Şi în curînd, vasul va ancora în micul port breton Cocarneau iar echipajul va fi primit cu emoţie şi bucurie de către cei dragi: familii, rude, prieteni.

Filmul „DACĂ TOŢI TINERII DIN LUME" a fost răsplătit nu numai cu preţuirea unanimă a spectatorilor de pretutindeni; el a obţinut, ca o încununare a calităţilor şi meritelor sale incontestabile Marele Premiu al **Festivalului Internaţional de la Karlowy-Vary.**

Îndrăgostiți

Să vi-i prezint întîi pe eroi...

Nando: *un tînăr mecanic chipeș, care, din pricina fizicului său „atrăgător", este adulat de femei și adesea invitat să „filmeze".*

Franco: *un tînăr din „cartier" la fel de chipeș, care, printre alte îndeletniciri, joacă biliard cu...*

Cezar: *patronul unui local din cartier Are două pasiuni majore: biliardul și soția sa (nu, n-am greșit ordinea pasiunilor și nici nu vă puteți închipui ce consecințe are acest fapt!)*

Otello, *proprietarul unei frizerii, un om cinstit, generos, devotat...*

Apoi fetele: Adriana și celelalte...

Decorul? Cartierul periferic al unui mare oraș, în care oamenii trăiesc bucuriile și necazurile laolaltă, se simt solidari pentru tot ceea ce se întîmplă în lumea în care trăiesc.

Povestea? E lesne de închipuit, după ce vi i-am prezentat pe eroi sub titlul generic „Indrăgostiții"! Se iubesc...

Un film de Mauro Bolognini în care îi veți revedea pe Antonella Lualdi, Franco Inderlenghi, Nadia Bianchi, Oscar Blando, Decimo Cristiani, Gino Cervi și Colette Greco.

INFORMAȚII

● O coproducție franco-sovietică este în curs de realizare în regia lui Jean Aurenche și Roberto Rosselini. Subiectul filmului este consacrat aspectelor cotidiene ale vieții sovietice.

● „Crimă și pedeapsă", celebrul roman al lui Dostoievski, a fost adaptat pentru ecran de Georges Lampin. Printre interpreții principali sînt Robert Hossein, Bernard Blier, Jean Gabin.

● Ultimul film realizat de Laurence Olivier, în același timp interpret principal, este „Richard III", după Shakespeare.

● Apreciatul regizor spaniol J. A. Bardem, realizator al cunoscutelor filme „Moartea ciclisutului" și „Strada Mare", pregătește un nou film: „Culegătorii de lămîi" a cărui acțiune se petrece într-un mic sat andaluz.

„O SEARĂ LA CIRC"

Spectacol dat în R.P. Polonă și în R.P. Bulgaria

După ce multe luni de-a rîndul a adăpostit spectacole pentru oameni mari, arena Circului de Stat a fost însfîrșit redată copiilor. Repuși în drepturile lor, micii spectatori regăsesc cu bucurie băncile de pe care au urmărit atîtea spectacole emoționante. O pereche de ochi rotunzi și negri, desprinși parcă dintr-o cadră a lui Tonitza, analizează cu duioșia revederii interiorul circului; uite cupola unde așteaptă ancorate trapezele, uite estrada orchestrei, uite intrarea artiștilor și uite gongul... Dar gongul se și aude...

Numărul de deschidere este foarte frumos interpretat. „Voltijele" executate de Ildico și Cecilia sînt pline de grație și de agilitate. Cele două fete execută tot felul de acrobații equestre sărind de pe cal jos și de jos pe cal, cu dezinvoltura cu care ne urcăm noi de pildă într-un tramvai (...bineînțeles într-unul gol).

După un număr de jonglerie executat cu îndemînare de Bebe și Mariana, urmează „dublul trapez" executat de duo Cassian și dresura de cai a lui Willy Pop

Rîsul stîrnit de „entre"-ul lui Ciacanica și Tonino amuțește și face loc unei seriozități intense atunci cînd începe numărul de acrobații interpretat de duo Rădulescu.

Partea a doua a programului începe cu „zburătorii la trapez" Ganea și Mastacan.

După „dansul țigănesc" (Duo Papert) „Acrobatica" (Trio Rădulescu) și „Acrobatica excentrică" (frații Petrescu), vine însfîrșit „desertul" programului, dresura de urși. Numărul acesta este foarte apreciat în special de spectatorii mici. Urșii (care parcă au mai crescut) sînt înțelepți și disciplinați. Copii îi privesc cu uimire

Spectacolul „O seară la circ" este prezentat de cunoscutul comic H. Nicolaide.

Teatrul „Țîndărică"

LANȚUL minciunilor

Dragi copii,

Să lăsăm pe cei mari să vorbească despre ce le place în celelalte pagini ale revistei, iar noi să ne ocupăm puțin de-ale noastre. Dar mai înainte de a începe. să vă punem o întrebare: care din voi mai minte așa... cîteodată. Cum, nu minți nici unul? Nici o dată, nici o dată? Atunci nu are rost să vă spun povestea cu „Lanțul minciunilor" Ba da? Din cînd în cînd ați mai spus cîte o minciună Ei, da vezi că dintr-o minciună se poate împleti un lanț întreg...

Să vedeți cum vine povestea:

Trăia într-o pădure un băiețaș de-o șchioapă pe care îl chema Ricorici... Zburdalnic și vesel din fire era îndrăgit de toate viețuitoarele pădurii și era prieten bun cu Tica-Maimuțica, Giugubică Elefantul și Cioc-Poc Cocostîrcul... Numai că așa mic și drăgălaș cum era avea Ricorici ăsta și un năravtare urît... mințea de înghețau apele... Și — fiindcă veni vorba de apă îl întreabă într-o zi Tica-Maimuțica — „Tu știi să înoți Ricorici?" — „Ba încă cum! răspunde el. Sar din vîrful unui pom înalt în apă și înot fără frică"... Nu trece mult și uite că vine Giugubică-Elefantul să-i ia la scăldat. Și unde începe bietul Ricorici s-o „scalde", că-i laie, că-i bălaie, că tușește, că strănută, pînă cînd Giugubică și cu Tica au plecat fără el. Și, în timp ce prietenii săi se bălăceau în unda limpede a lacului, bietul Ricorici se topea de căldură. Și cum stătea el așa și se cocea la soare, odată se stîrnește un freamăt și prind să răsară ca din pămînt niște copaci; iar dintre copaci... Ce spuneți? Da, aveți dreptate! Ce s-a întîmplat mai departe cu Ricorici și cu mielul năzdrăvan care l-a scăpat de năravul minciunii, cum s-a luptat prichindelul ca un viteaz cu ursul cel cu aripi și coadă și cum l-a scăpat tatăl pădurii de lanțul minciunilor nu vă mai spun... O să vedeți voi cu ochii voștri la Teatrul Țîndărică.

Un lucru vă spun eu însă: nu care cumva să vorbiți sau să faceți gălăgie că n-o să mai pricepeți nimic. Și să vă duceți din vreme ca să aveți timp să vă lăsați hăinuțele la vestiar și ca să vă găsiți fiecare locul. Altfel intrați pe întuneric, vă loviți la genunchi de scaune, nu mai pricepeți nimic și-i stingheriți și pe copii care au venit la timp...

CALENDAR

In ziua de 10 ianuarie 1939 a încetat din viaţă cîntăreaţa Hariclia Haricli-Hartulari, cunoscută în întreaga lume sub numele „Darclée".

Născută la Brăila Hariclia Darclée îşi începe studiile muzicale la Bucureşti cu profesorul Le Kerré.

Hariclia Darclée a debutat la Iaşi în 1884, înregistrînd primul său mare succes.

Ea îşi continuă studiile de canto la Paris cu Marie Sasse şi cu Edmond Duvernois.

Din 1889, an în care apare pe scena Operei Mari din Paris pentru întîia oară în rolul „Margaretei" din „Faust" de Gounod, Darclée devine una din cele mai preţuite interprete de operă ale lumii. Numele ei este legat de inegalabile interpretări în operele: Tosca, Hughenoţii, Aida, Manon, Boema, Amicul Fritz, Romeo şi Julieta şi altele.

La 13 ianuarie 1953 teatrul romînesc a pierdut pe unul din cei mai iubiţi fii ai săi, actorul Ronald Bulfinski.

Născut la Craiova, a urmat ultimele clase liceale la Brăila, unde apare pentru prima oară pe scenă în jurul anilor 1898—1900, cu prilejul unei serbări şcolare.

Cîţiva ani mai tîrziu, în 1902, debutează pe scena Teatrului Naţional din Craiova de unde pleacă în 1906 la Iaşi. Mai tîrziu îl regăsim la Bucureşti întîi ca angajat al Companiei dramatice „Al. Davilla", iar apoi din 1913, ca societar al Teatrului Naţional — pe scena căruia a realizat nenumărate creaţii.

La 14 ianuarie 1824 s-a născut la Petersburg Vladimir Vasilevici Stasov. *Unul dintre cei mai activi şi mai de seamă critici de artă ai veacului trecut, în deosebi în domeniul muzical. Susţinător entuziast al noii şcoli muzicale ruse, reprezentată de Balakirev, Musorsski, Borodin, Rimski-Korsakov şi Kui el a fost totodată sfătuitorul permanent şi devotat al acestora. Relaţii asemănătoare a avut şi cu Ceaikovski. A publicat biografiile lui Glinka, Musorgski, Borodin, Rimski-Korsakov şi Kui şi a scris pe larg despre vizitele în Rusia ale lui Listz, Schumann, Berlioz şi Wagner.*

A murit la Petersburg la 23 octombrie 1906.

Concursul nostru

(Condițiile concursului au fost publicate în nr. 7/1956).

4

5

6

Un incident tehnic ne obligă să întrerupem emisiunea pentru copii !

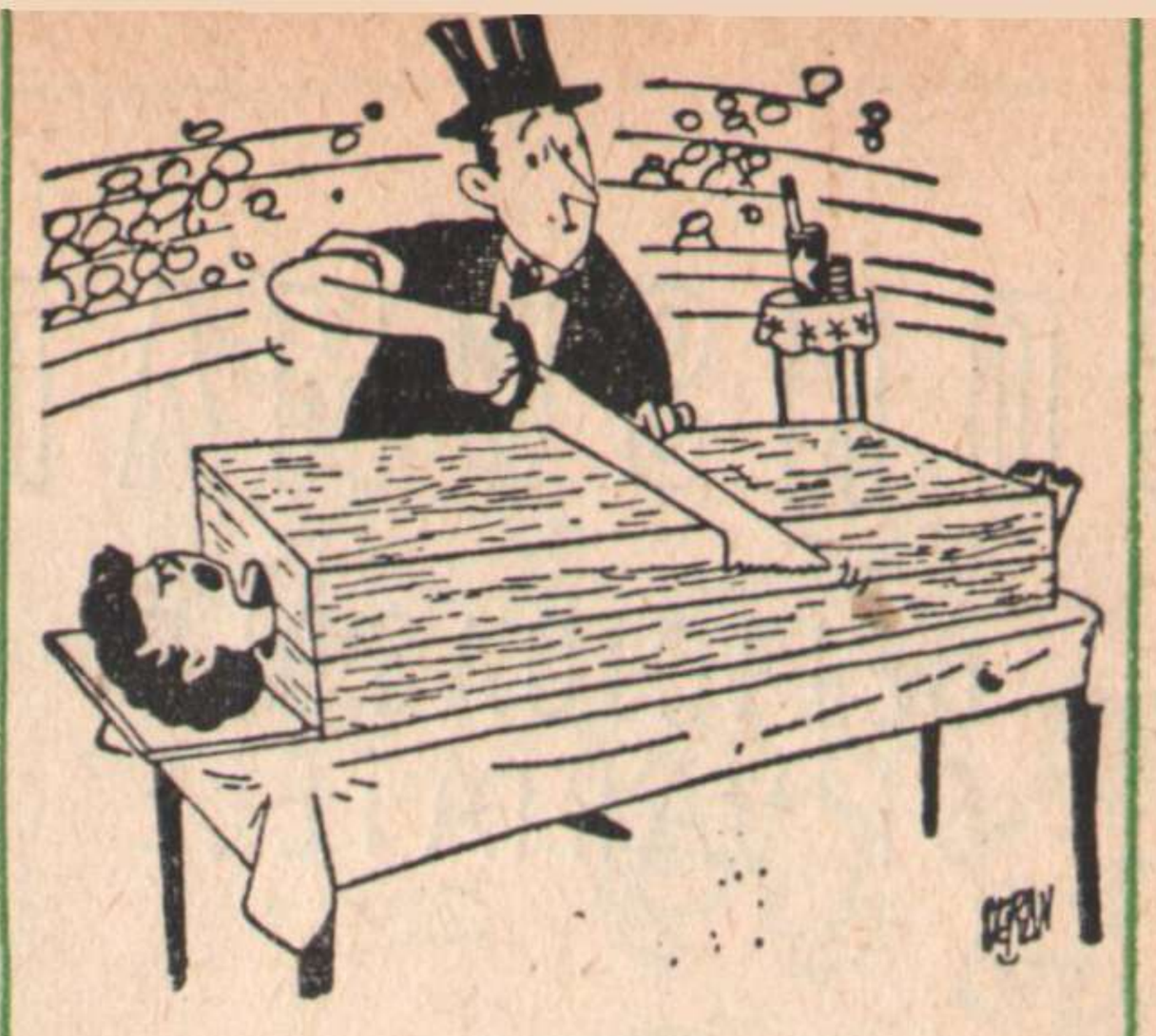

Cînd e vorba să faci surcele eşti mai puţin entuziast !

Vă prezentăm

UMOR FRANCEZ

...ate ★ Jocuri ...oate ★ ...o

I.

PATRAT I

1. Poet dramatic german („Martin Luther").
2. Celebru cîntăreţ dramatic italian.
3. Bărbierul din Sevilla
4. Personaj masc. din piesa „Romanticii".
5. Partenera lui Don José.
6. Personaj fem. din piesa cu acelaşi nume de Ibsen.

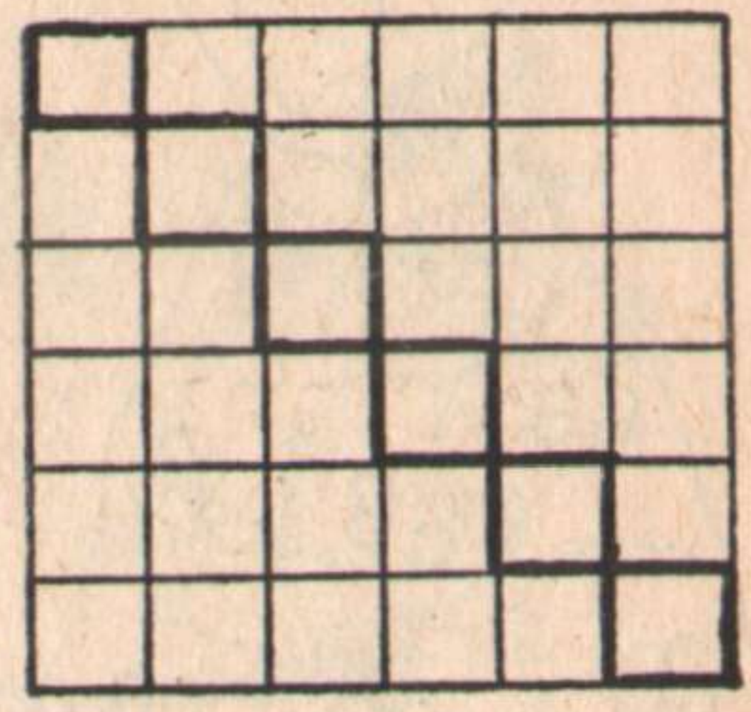

II.

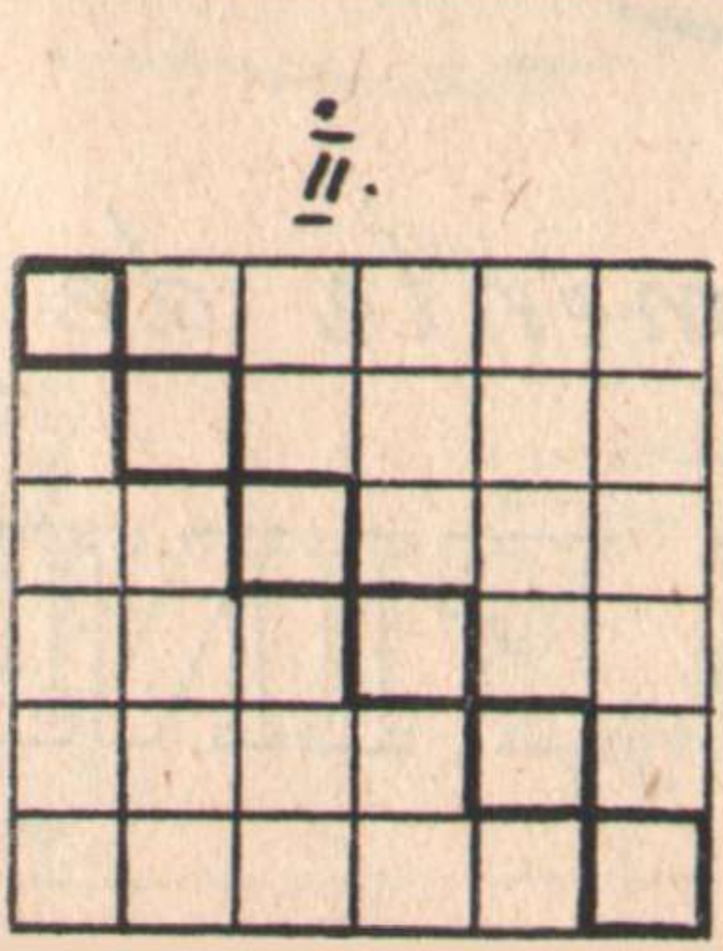

PATRAT II

1. Celebră tragediană franceză.
2. Operetă de Emeric Kalman.
3. Operă de Weber.
4. Dirijor, artist al poporului din R.S.F.S.R., care a dirijat de curînd orchestra simfonică la Atena.
5. Vechi tango spaniol (tradus în rom.)
6. Operă de G. Verdi.

Diagonala patratului I dă un vestit compozitor german, iar diagonala patratului II, una din operele sale.

CONSUMATI

DELICIOASELE SI VARIATELE

De vînzare la magazinele şi raioanele de specialitate, magazinele alimentare, restaurante şi bufete.

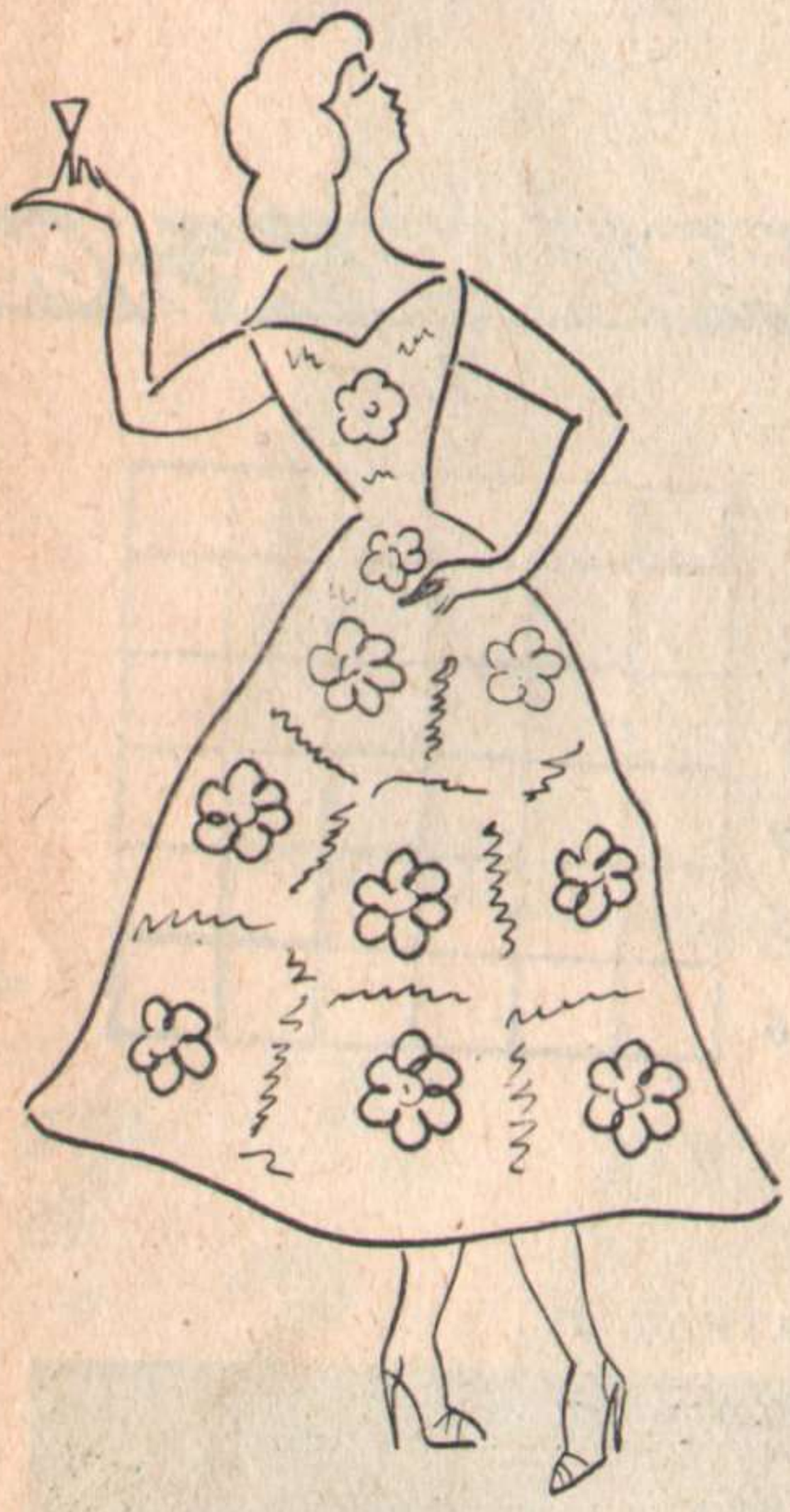

Sortimente de

LICHIORURI FINE

AGENTIE
PRONOSPORT

TEATRE

Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R., *Bd. 6 Martie nr. 70—72, telefon 3.83.95, int. 8;* Teatrul Naţional I. L. Caragiale — *Sala Comedia, Pasajul Comedia, telefon 4.71.71;* Teatrul Naţional I. L. Caragiale — *Sala Studio, Piaţa Amzei, telefon 5.15.53;* Teatrul Municipal, *Schitu Măgureanu nr. 1, telefon 4.60.60;* Teatrul Municipal, *Sala „Sf. Sava", Str. Al. Popov 23;* Teatrul Tineretului, *Str. N. Bălcescu nr. 2, telefon* 6.04.77; Teatrul Armatei, *Bd. Magheru nr. 20, telefon 2.90.05; Teatrul Armatei, Cal. 13 Septembrie nr. 6, telefon 4.19.05;* Teatrul Muncitoresc C.F.R., *Şos. Giuleşti nr. 8, telefon 6.04.82;* Studioul Actorului de Film *„C. Nottara", Sala Libertatea, Str. Dobrogeanu Gherea nr. 2, telefon 5.07.44; Teatrul Evreiesc de Stat, str. Iuliu Barasch nr. 15, telefon 9.36.71;* Teatrul de Stat de Operetă, *Splaiul Independenţei nr. 1, telefon 3.98.48;* Ansamblul de Estradă, *Sala Calea Victoriei nr. 174, telefon 4.56.61;* Sala Savoi, *Cal. Victoriei nr. 33; Filarmonica de Stat* „George Enescu", *Ateneul R.P.R., telefon 6.00.60;* Studioul Filarmonicii, *Ateneul R.P.R.;* Sala Dalles, *Bd. N. Bălcescu nr. 18;* Teatrul Ţăndărică, *Academiei nr. 18—20;* Sala Orfeu, *telefon 3.25.19; Pasajul Comedia.*

CINEMATOGRAFE

PATRIA, Bd. Magheru 12—14, telefon 2.22.25; MAGHERU, Bd. Magheru 29, telefon 3.92.72; REPUBLICA, Bd. Magheru 2, telefon 1.03.72; FILIMON SIRBU, Str. Al. Sahia 76, telefon 2.74.50; V. ALECSANDRI, str. E. Grigorescu 24, telefon 1.81.12; BUCUREŞTI, Bd. 6 Martie nr. 4, telefon 5.61.54; I. C. FRIMU, Bd. 6 Martie nr. 16, telefon 6.29.17; INFRAŢIREA INTRE POPOARE, Bd. Bucureştii Noi nr. 86, telefon 7.31.64; MAXIM GORKI, Cal. Victoriei 48, telefon 6.24.48; TIMPURI NOI, Bd. 6 Martie nr. 18, telefon 5.61.10; ELENA PAVEL, Bd. 6 Martie nr. 14, telefon 5.63.84; LUMINA, Bd. 6 Martie nr. 12, telefon 6.23.35; CENTRAL, Bd. 6 Martie nr. 2, telefon 4.12.24; VICTORIA, Bd. 6 Martie nr. 7, telefon 6.28.79; TINERETULUI, 13 Decembrie 5—7, telefon 3.49.44; AL. POPOV, Calea Griviţei nr. 137, telefon 6.26.10; 8 MARTIE, Str. Buzeşti nr. 9—11, telefon 5.62.79; GRIVIŢA, Piaţa Ilie Pintilie nr. 2, telefon 6.25.39; VASILE ROAITA, Bd. 1 Mai nr. 57, telefon 7.05.47; CULTURAL, Calea Griviţei nr. 196, telefon 7.08.58; UNIREA, Bd. 1 Mai nr. 148, telefon 7.10.21; C. DAVID, Crîngaşi nr. 42, telefon 4.22.28; AL. SAHIA, Calea Văcăreşti nr. 21, telefon 9.49.46; FLACĂRA, Dudeşti nr. 22; T. VLADIMIRESCU, Calea Dudeşti nr. 97, telefon 9.39.82; ARTA, Cal. Călăraşi nr. 153, telefon 9.31.86; MUNCA, Şos. Mihai Bravu nr. 221, telefon 9.50.97; CARPAŢI, Cal. Dudeşti nr. 169; MIORIŢA, Cal. Moşilor nr. 221, telefon 1.07.49; 23 AUGUST, Bd. Dimitrov nr. 118, telefon 2.32.77; DONCA SIMO, Str. Avrig nr. 1, telefon 1.07.60; GH. COŞBUC, Cal. Rahovei nr. 118, telefon 4.89.88; ILIE PINTILIE, Şos. Colentina nr. 84, telefon 2.88.50; POPULAR, Str. Mătăsari nr. 31, telefon 9.37.43; M. EMINESCU, Str. M. Eminescu nr. 127, telefon 1.48.36; 1 MAI, Ştefan cel Mare nr. 34, telefon 1.30.36; VOLGA, Ilie Pintilie nr. 61, telefon 1.91.26; 8 MAI, Str. Lizeanu nr. 21, telefon 2.06.88; LIBERTAŢII, Str. 11 Iunie nr. 75, telefon 5.07.37; N. BĂLCESCU, Cal. Rahovei nr. 151, telefon 4.57.90; OLGA BANCIC, Cal. 13 Septembrie nr. 196, telefon 6.15.14; AUREL VLAICU, Şos. Cotroceni nr. 9, telefon 6.13.04.

Redacţia şi Administraţia: Str. Elie Radu, 5 — Tel. 3.97.81
EDITURA DE STAT PENTRU IMPRIMATE ŞI PUBLICAŢII

BIBLIOTECA ACADEMIEI

I. P. 2. — c. 3853

Teatrul Evreesc de Stat

„UN VIS GOLDFADENIAN“

Al treilea Hoțmăch.

Isac Havis (Oizer) și Leonie Waldman-Alexie (Mirală). →

Lia Kőnig, Iudith Kronenfeld și Heny Lewis (Țipe, Zlate și Sosie).